MANUS DEI

---

de Jérémi Sauvage

Traducerea: Laurenţiu Antim Turcu

International Station „Spectrum Alpha”
Cap Canaveral, 02.35 G.M.T., 2031/June/25
Extras din pre-raportul asupra observării sursei O-Igor...

Instalat confortabil în fotoliul pivotant, ascultam rezonanțele retro din **Dead Can Dance** reverberând monofonic în micro-difuzorul adaptat discret la cavitatea subdimensionată a urechii mele drepte. Cu cea stângă eram concentrat la buna desfăşurare a observațiilor de rutină ce le făceam prin telescop: la cea mai mică hibă, un semnal sonor al sintetizatorului. Însoțit de altul luminos, pe ecran, m-ar fi avertizat în timp optim pentru a putea să acționez în caz de urgență. Orele de cart treceau în felul ăsta fără să-mi dau seama, beat de muzică în fața monitoarelor şi a hublo-ului principal al stației.

Colegul meu, Igor, îşi merita pe deplin somnul. Timp de o lună aproape nu închisese ochii deloc, calculând, verificând şi recalculând observațiile asupra quasarului pe care îl descoperise cu norocul proverbial al rusului de viță veche. *Quasarul Igor*, cum îl botezasem, părea să se afle la o distanță de vreo 18 ani-lumină şi era, mai mult ca sigur, radiosursa cea mai puternică descoperită vreodată...

Acum, când coechipierul meu se odihnea şi poate că visa Nataşele şi Tatianele din topurile americane, mie îmi rămăsese doar sarcina să localizez cât mai precis posibil astrul-sursă cu ajutorul telescopului Hubble-3, o minunăție a tehnologiei de ultimă oră. Era dotat cu o oglindă parabolică dublă, care-i asigura o putere şi o precizie extraordinare şi, mai presus de toate, o fiabilitate optimă în explorare. Acest Hubble-3 a fost primul proiect spațial mondial al Stației Internaționale *Spectrum Alpha*, plasată pe orbita geostaționară cea mai „clară", la 36.000 de kilometri altitudine deasupra Terrei. Stația era deservită de numai doi specialişti, maximum trei, în rarele cazuri când existau obiective mai complexe.

H-3 costase o avere, dar îşi şi meritase prețul. Fără o asemenea tehnologie, Igor şi cu mine n-am fi putut niciodată să ducem la bun sfârşit misiunea de a încerca să datăm cât mai precis cu putință vârsta Universului. «Cât mai precis cu putință» — înscris chiar în aceşti termeni — însemna de fapt, să confirmăm una sau să infirmăm ambele teorii actuale: o parte din astronomi susțineau ca justă pentru vechimea universului valoarea de 10 miliarde de ani, ceilalți fiind oricând gata să sufle chiar în... 20 de miliarde de lumânări ale aceluiaşi «tort» cosmic! Aşa se face că un rus şi un american, ambii colaboratori în cadrul programului, se învârteau o dată cu Pământul în căutarea rezolvării interminabilei polemici.

Igor dormea rupt, iar în micro-difuzor tocmai se stingeau ultimele acorduri din **Dead Can Dance**, când un şuierat strident în timpanul stâng îmi perturbă starea de transă muzicală în care mă indusese melodia. Dintre cele patru ecrane cu imagine în relief, trei se transformaseră într-un adevărat clocot de vulcan în erupție, iar sirena de alarmă producea un sunet atât de acut, încât ar fi sculat din morți şi fantomele vidului cosmic! Nu mă miră, deci, că Igor era lângă mine după acele câteva secunde care-mi trebuiră să revin din contemplare, în acelaşi modul de comandă unde acum

priveam amândoi, într-o tăcere deplină, codurile ondulatorii de pe ecrane, fără nici o semnificație la prima vedere. Trebui să aşteptăm câteva minute bune până când ordinatorul a reuşit să prelucreze erupția de date, iar la capătul lor puteam fi siguri de cel puțin un lucru, cel mai important, la urma urmei: Hubble-3 reuşise să determine, cu *cea mai mare precizie*, radiosursa Quasarului Igor.

Apoi se scurseră alte câteva minute, nesfârşit de lungi, până când imprimanta reproduse pe pelicula *holo* complicatul spectru al astrului. Igor îmi smulse documentul din mână, de-a dreptul, fără măcar să-mi lase răgazul de a arunca o privire pe el. I-am văzut însă în ochi stupoarea.

«Halucinant!» exclamă când a terminat să-l întoarcă ba pe față, ba pe dos, deşi putea să-l studieze, la fel de bine, din aceeaşi poziție. «După calculele computerului, quasarul ăsta se află la... 21 de miliarde de ani-lumină de noi; 21!»

Igor fusese întotdeauna fascinat de faptul că, pe măsură ce înaintam cu observarea în spațiu, cu atat ne întoarceam în timp, tot mai aproape de... Începutul în căutarea căruia pornisem.

Acum îl apucă un râs nervos, iar eu mă felicitam că fusesem atât de inspirat să întrerup legătura radiofonică cu Baza, altfel şefii de la Cap Canaveral ar fi intrat în alertă, auzindu-i hohotele sacadate şi guturale. Eu eram obişnuit, doar eram împreună de câteva luni bune... Am continuat să mă ocup de imprimarea holografică a secvenței de imagini înregistrate de Hubble-3, iar când totul fu gata, i-am proiectat-o lui Igor.

«Ai vreo idee despre ce poate fi vorba?» l-am întrebat. Nu mi-a răspuns decât după ce s-a oprit să-şi învârtă ochii pe curbele spațiale cvadri-dimensionale.

«***Seamănă cu o... mână enormă, care parcă modelează ceva...***» spuse în ruseşte, apoi tăcu.

Locotenent-Colonel H.K. FLEKS, U.S. ARMY